

Arrest

nr. 231 636 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, de vluchtelingenstatus op 6 maart 2015 heeft verkregen in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel.

De Raad merkt op dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen vluchtelingenstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken noch toont hij aan dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er, indien nodig, zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. In de mate verzoeker zich beroept op het "principe van eenheid van familie" en daarbij verwijst naar "UNHCR-The principles of family unity", gevoegd aan zijn verzoekschrift, daar zijn echtgenote en dochter, zoals zou blijken uit de beslissing van zijn echtgenote (en dochter), eveneens gevoegd aan zijn verzoekschrift, de vluchtelingenstatus werden toegekend in België, wijst de Raad er op dat verzoeker (omwille van de problemen in zijn land van herkomst) reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland. Dienvolgens kan het "principe van eenheid van familie" niet dienstig door verzoeker worden ingeroepen teneinde in zijn hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen. De Raad wijst erop dat verzoeker om zijn verblijf in België bij zijn echtgenote en dochter te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de procedure voor internationale bescherming dient te beroepen.

Verzoeker stelt dat: "Het komt dus aan het CGVS toe om nader te gaan onderzoeken, wat er gebeurd is met de aanvraag gezinshereniging, gelet op hun taak om rekening te houden met alle pertinente elementen die aanwezig zijn in het dossier." De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" heeft genomen aangezien verzoeker reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland. De commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoeker elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij zich in Griekenland niet meer zou kunnen beroepen op de reeds verkregen internationale bescherming, in casu de vluchtelingenstatus, wegens het eventueel bestaan in Griekenland van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal een onderzoek zou moeten hebben gevoerd naar verzoeker zijn procedure gezinshereniging.

5. Verzoeker herhaalt voorts zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Deze redenering wordt

bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van (erkende) vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, dergelijke zaken heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg,

werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 november 2019, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota en de informatie die daarin vervat is met betrekking tot haar gezinshereniging die zo lang heeft geduurd dat zij vanuit Griekenland haar familie is komen vervoegen in België. Om die reden is de gezinshereniging dan geweigerd. Verzoekende partij kent de rechtspraak van de Raad maar wenst toch, gelet op de omstandigheden, te wijzen op eenheid van familie in haar zaak. Wat betreft haar bestreden beslissing is het ook onbegrijpelijk dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij financiële middelen had door illegaal te werken in Griekenland. Tot slot wijst zij erop dat er geen informatie aan het administratief dossier werd toegevoegd met betrekking tot haar actuele status in Griekenland en de verblijfstitel. Uit dit alles blijkt dat haar verzoek niet zorgvuldig werd behandeld.

4.2. De door verzoekende partij geuite kritiek op en informatie over het verloop van de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar gezinshereniging, is niet dienstig in het kader van voorliggend beroep. De bestreden beslissing in voorliggend beroep betreft die van de commissaris-generaal genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de beslissing getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” omdat verzoekende partij reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland.

De Raad wijst erop dat het doel van de asielprocedure er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoeker internationale bescherming behoeft tegen mogelijke daden van vervolging in het land van herkomst of, *in casu*, de Europese lidstaat die verzoekende partij reeds internationale bescherming verleende omwille van één

van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde moeilijke levensomstandigheden in Griekenland, duidt de commissaris-generaal het volgende aan: *"In casu verklaart u in moeilijke omstandigheden te hebben geleefd in Griekenland. U kaart in de eerste plaats uw economische situatie in Griekenland aan. U stelt dat u na het verkrijgen van het statuut van internationale bescherming anno 2015 op onregelmatige basis werk had en dit zonder arbeidscontract. Enkel op het einde van uw verblijf in 2018 werkte u bij het bedrijf Actor als schilder (CGVS, p. 8). U beweert nooit financiële steun te hebben gekregen tijdens de procedure verzoek om internationale bescherming noch na het verkrijgen van de status ondanks het gegeven dat u hiervoor 'een organisatie' contacteerde (CGVS, p. 9 en 10). U staat dit met Whatsup berichten op uw smartphone doch het is voor het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud totaal niet duidelijk wie de 'afzender' is aangezien er geen namen bijstaan van personen noch van de organisatie in kwestie. U hebt zelf in het Arabisch de 'afzender' benoemt als 'organisatie geld' en verder is de conversatie tussen u en de 'afzender' in het Arabisch, behalve een soort printscreen van een tekst in het Frans en in het Arabisch (CGVS, p. 11). Op de vraag naar welke instantie u ging om financiële steun aan te vragen, geeft u enkel het vage antwoord dat u naar de asielinstanties ging die op hun beurt u doorstuurden naar een 'organisatie' (CGVS, pp. 9 en 10). Wat er ook van zij, het is duidelijk dat u tijdens uw verblijf in Griekenland niet in financiële moeilijkheden verkeerde. Reeds voor uw verzoek had u gedurende drie jaar in de illegaliteit (2012-2015) steeds kunnen werken waardoor u elke maand huishuur van 140 euro + 30 euro vaste kosten kon betalen (CGVS, pp. 5 en 7). Gepeild waarom u na het verlopen van uw werkvergunning op datum van 16/2/2012 nooit eerder een verzoek heeft ingediend om internationale bescherming werpt u op dat u hoopte dat de staat een regeling zou treffen. Nadat duidelijk bleek dat er niets gedaan werd, heeft u asiel aangevraagd (CGVS, p. 5). Nogmaals gepolst waarom u niet eerder een verzoek hebt ingediend aangezien het conflict in Syrië al langer aan de gang was, vergoelijkt u dit door te stellen dat het toen niet makkelijk was om asiel te krijgen in Griekenland (CGVS, p. 7). Logischerwijze gevraagd of u een verblijf op basis van werk prefereerde boven het indienen van een verzoek haalt u andermaal aan dat het vroeger moeilijk was om in Griekenland asiel te krijgen omdat de Syriërs geen kans maakten maar later door het conflict wel (CGVS, p. 7). Geduid op het feit dat u pas vier jaar na datum (conflict Syrië 2011) in 2015 een verzoek heeft ingediend, bevestigt u dit. Voor een derde maal geconfronteerd waarom u nooit eerder bescherming heeft aangevraagd, herhaalt u de argumenten zoals hierboven reeds aangekaart (CGVS, p. 7). Deze laconieke houding bevestigt dat u geen specifieke nood had aan bescherming. U wilde blijkbaar liever een arbeidsregeling zoals u daarvoor er een had gekregen. Daarenboven blijkt dat u zich heel goed geïntegreerd had aangezien u van 2001 tot circa 2005 – 2006 enkel bij Griekse werkgevers gewerkt had waardoor u de Griekse taal volgens de Grieken zelf perfect machtig bent (CGVS, pp. 5 t/m 8). In de marge dient nog te worden aangestipt dat u in 2016 ook uw zoon, uw broer en uw schoonzus tijdens hun verblijf in Griekenland huisveste hetgeen nogmaals wijst op uw min of meer comfortabele situatie in Griekenland waarbij u, in tegenstelling tot anderen, wel een woonst had (CGVS, p. 11 en 12).*

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Behoudens het louter bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging ervan.

Waar verzoekende partij aanvoert dat geen informatie aan het administratief dossier werd toegevoegd met betrekking tot haar actuele status in Griekenland en de verblijfstitel, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijken

deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van de verkregen vluchtelingenstatus van verzoekende partij in Griekenland niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet, moest deze vervallen zijn, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het vervullen van een aantal administratieve formaliteiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS